

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/10/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111010143
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3111010143.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci obžalovaného S. M. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 22. marca 2017 prejednal odvolanie obžalovaného S. M. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. decembra 2016, sp.zn.2T/14/2011, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného S. M. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. decembra 2016, sp.zn.2T/14/2011 bol obžalovaný S. M. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

-dňa 28.6.2010 o 15.15 hod. v M., na ul. N., najprv zaparkoval svoje motorové vozidlo zn. F. D EČ: T BL, na miesto s vyhradeným státím, v dôsledku čoho mestská polícia použila technický prostriedok (papuču) na zabránenie odjazdu svojho vozidla, avšak po jeho príchode k svojmu vozidlu nesúhlasil s uloženou blokovou pokutou, pričom po vypísaní tejto pokuty a odjazdu so svojim vozidlom bolo následne zistené, že rozhodnutím o priestupku vydaným OR PZ- Okresným dopravným inšpektorátom Partizánske zo dňa 8.2.2010 č.p. ORP-369/DI-PPE-2009, právoplatným dňom 5.3.2010, mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 (šesť) mesiacov,

-dňa 3.7.2010 v čase o 20.43 hodine riadil osobné motorové vozidlo značky F. D. EČ:T ktorého majiteľom je firma E. SK, s.r.o., T., ul. Q. č.XXX/XX, po ceste číslo I/50 v Bánovciach nad Bebravou v smere od Trenčína, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI Bánovce nad Bebravou v smere do Trenčína, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI Bánovce nad Bebravou, kedy mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,-Eur za prekročenie rýchlosti v obci o 12 km/h, hoci mal rozhodnutím o priestupku vydaného ODI Partizánske č. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2010 a vykonateľnosť dňa 22.3.2010, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 6 mesiacov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný S. M. podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na spoločný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Zároveň mu okresný súd podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 3 roky. Okresný súd súčasne podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušil výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp.zn.1T/56/2012 zo dňa 5.3.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín sp.zn.23To/85/2015 zo dňa 4.1.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení napadol obžalovaný odvolaním pre nesprávnosť výroku o vine a treste ako aj pre nesprávnosť postupu, ktorý napadnutým výrokom rozsudku predchádzal. Odvolanie bolo následne zdôvodnené prostredníctvom obhajcu obžalovaného. Obhajca obžalovaného v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že v prvom rade dôvody, pre ktoré žiada obžalovaný S. M. zrušiť napadnutý rozsudok sú podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby. Poukázal na to, že aj keď obžalovaný bol poučený o svojich právach, taktiež aj o práve urobiť vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por., reálne (už po druhýkrát) však takéto právo obžalovanému nebolo umožnené vykonať, nakoľko ihneď po jeho poučení ako obžalovaného nasledoval jeho výsluch, reálne však bez toho, aby mu bolo umožnené vykonať niektoré z vyhlásení podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por. Okresný súd ďalej neumožnil obhajcovi zaujatie stanoviska k obžalobe, čo vyplýva zo zvukového záznamu zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 15. decembra 2016. Ďalej poukázal na skutočnosť, že nebola žiadnym právne relevantným spôsobom preverená obrana obžalovaného, neboli vykonané navrhované dôkazy, nakoľko súd odmietol vykonať obžalovaným navrhované výsluchy svedkov, a to výsluch navrhnutého svedka R. C., výsluch svedkýň E. M., V. M., svedkov X. U. a M. U., pričom ide o dôkazy, ktoré sú podľa názoru obhajoby spôsobilé privodiť zmenu dokazovanej okolnosti. Taktiež v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.6Tdo/16/2008, z ktorého vyplýva, že „orgány činné v trestnom konaní a súd môžu zamietnuť návrh na vykonanie ďalších dôkazov, ak je už zhromaždených dostatok iných dôkazov, so zreteľom na ktoré navrhované dokazovanie nemôže privodiť zmenu dokazovanej okolnosti. Naproti tomu zamietnutie návrhu obvineného na doplnenie dokazovania vykonaním takého dokazovania, ktoré je spôsobilé privodiť zmenu dokazovanej okolnosti, je porušením práva obvineného na obhajobu“. V predmetnej trestnej veci zákonná sudkyňa zamietla návrhy na doplnenie dokazovania, pričom ich zamietnutie odôvodnila tým, že „doterajšie dôkazy preukazujú vinu obžalovaného“, pričom prezentovala verejne svoje stanovisko spôsobom odporujúcim Trestnému zákonu, nakoľko ešte predtým, ako bol vyhlásený výrok rozsudku, verejne vyhlásila svoj názor, že obžalovaný je vinný. Obžalovaný S. M. má za to, že z uvedených dôvodov boli zásadným spôsobom porušené viaceré ustanovenia Trestného poriadku a súčasne aj právo obvineného na obhajobu. Ďalej poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutok I. sa mal stať dňa 28. júna 2010, pričom z listinných dôkazov vyplýva, že obžalovaný S. M. sa dňa 28. júna 2010 dostavil na Okresný dopravný inšpektorát v Partizánskom, kde mu malo byť oznámené, že mu bude doručené rozhodnutie s oznámením o nadobudnutí jeho právoplatnosti, resp. malo byť obžalovanému oznámené, že rozhodnutie zo dňa 8. februára 2010 je už právoplatné, avšak súd prvého stupňa sa nezaoberal tým, či sa tak stalo ešte predtým, ako mal byť spáchaný priestupok alebo až potom. Preto podľa jeho názoru nemožno zistiť, či obžalovaný bol svedkom K. U. upozornený na to, že rozhodnutie je právoplatné alebo nie. Taktiež vo výpovediach svedkov, a to M. V. a V. I. sú podstatné rozpory, a to najmä v tom, kedy mal odísť S. M. z miesta spáchania priestupku, nakoľko jeden svedok uvádza, že najskôr odišiel S. M., avšak druhý svedok uvádza, že najskôr odišli uvedení svedkovia a S. M. mal odísť až po nich. Návrh na ich opätovné dopyčutie okresný súd zamietol, aj keď bol takýto návrh zo strany obhajoby prezentovaný na hlavnom pojednávaní dňa 15. decembra 2016. Ďalej uviedol, že k zaparkovanému vozidlu F. X6 boli svedkovia privolaní až potom, čo vozidlo už bolo zaparkované, a teda nemôžu uviesť, kto predmetné vozidlo riadil predtým, avšak ich výpovede sú rozporné v tom, kedy mal údajne odísť S. M. na predmetnom vozidle z miesta priestupku. Ak jeden svedok tvrdí, že najskôr odišli obaja svedkovia, potom podľa obhajcu obžalovaného nemôže byť pravdivé tvrdenie, že videli S. M. riadiť predmetné vozidlo. V konaní podľa názoru obžalovaného nebol zabezpečený žiadny dôkaz o tom, že by on riadil predmetné vozidlo dňa 28. júna 2010, pričom k spáchaniu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia môže dôjsť až potom, čo sa spoľahlivo preukáže, že obžalovaný vykonával činnosť, na ktorú sa viazal výkon zákazu takejto činnosti. Obžalovaný znovu zdôraznil, že okresný súd sa ďalej žiadnym spôsobom nezaoberal tým, či boli splnené podmienky na náhradné doručenie rozhodnutia o priestupku vydaného Okresným dopravným inšpektorátom v Partizánskom č. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010. Okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný si autonómnym spôsobom vyriešiť túto otázku, t.j. či boli splnené podmienky na doručenie rozhodnutia náhradným spôsobom alebo nie, nakoľko ide o predbežnú otázku podľa ustanovenia § 7 ods. 1 Tr. por. V Trestnom poriadku nie je uvedené, že súd je viazaný právoplatným rozhodnutím správneho orgánu, v tomto prípade Okresného dopravného inšpektorátu Partizánske, a preto je povinný autonómne skúmať otázku splnenia podmienok (ako predbežnú otázku) na náhradné doručenie rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu Partizánske zo dňa 8. februára 2010, a teda je povinný skúmať, či boli splnené podmienky na náhradné doručenie podľa ustanovenia § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Podľa názoru

obžalovaného súd je povinný skúmať otázku, či sa obžalovaný v čase prvého doručovania zásielky, obsahom ktorej bolo rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Partizánske zo dňa 8. februára 2010 zdržiaval na adrese F. 91 alebo nie. Za týmto účelom obžalovaný navrhol v konaní vypočuť svedkov E. M. a V. M., avšak okresný súd bez akéhokoľvek odôvodnenia, ich výsluch ako svedkov zamietol. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutie o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom v Partizánskom č. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010 nebolo preskúmané žiadnym súdom, a to ani v konaní podľa piatej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Poukázal na konanie vedené na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn.13S/110/2011. Obžalovaný ďalej poukázal aj na skutočnosť, že v predmetnom prípade lehota na podanie odvolania je 3-mesačná s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 3 Správneho poriadku, a to z dôvodu, že obžalovaný S. M. nebol v konaní o prejednaní priestupku žiadnym spôsobom poučený o svojich právach, takže nebol poučený ani o práve podať opravný prostriedok. Rozhodnutie bolo oznámené S. M. až dňa 11. mája 2010, nakoľko až dorúčením rozhodnutia bol okrem iného aj poučený o svojom práve podať riadny opravný prostriedok. V prípade, ak sa teda o svojom práve podať riadny opravný prostriedok S. M. dozvedel až v deň doručenia rozhodnutia, a to dňa 11. mája 2010, lehota na podanie odvolania je 3 mesiace, a nielen 15 dní. Podľa jeho názoru aj z uvedeného vyplýva, že odvolanie podal S. M. riadne a včas, a preto rozhodnutie, ktorým mal byť uložený trest zákazu činnosti, nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, pričom so zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti je okresný súd povinný autonómne skúmať aj otázku, či boli splnené podmienky na doručenie rozhodnutia náhradným spôsobom, čo však okresný súd žiadnym spôsobom neskúmal. Obžalovaný má za to, že v konaní sa okresný súd nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a tieto zistenia sú pre vyslovenie viny nedostatočné a neúplné. Objektívna stránka trestného činu marenie výkonu úradného rozhodnutia spočíva v tom, že trestne zodpovedný subjekt marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákazu činnosti. Základnou podmienkou pre naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu je, že niekto vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie o zákaze činnosti, ktoré je právoplatné a vykonateľné. V tomto prípade rozhodnutie o priestupku č. ORP-369/DI/PPE-2009 zo dňa 8. februára 2010 vydané Okresným dopravným inšpektorátom Partizánske podľa názoru obžalovaného do dnešného dňa nenadobudlo právoplatnosť a ani vykonateľnosť, a preto sa obžalovaný S. M. nemohol dopustiť prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Opakovane poukázal na to, že obžalovanému S. M. bolo dňa 11. mája 2010 doručené rozhodnutie o priestupku č. ORP-369/DI/PPE-2009 zo dňa 8. februára 2010 vydaného Okresným dopravným inšpektorátom Partizánske, Okresné riaditeľstvo PZ v Prievidzi. Proti uvedenému rozhodnutiu obžalovaný podal v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote dňa 25. mája 2010 odvolanie. Ďalej uviedol, že v tomto prípade bola na doručenie rozhodnutia použitá tzv. fikcia doručenia, a teda náhradné doručenie a takýto spôsob doručenia rozhodnutia nemôže byť použitý na vyvodenie trestnej zodpovednosti. Poukázal na to, že obžalovaný si dal dňa 11. mája 2010, t.j. v deň prevzatia rozhodnutia vyhotoviť fotokópiu celého priestupkového spisu, pričom zo spisu nevyplývalo, že by toto rozhodnutie nadobudlo už právoplatnosť a ani vykonateľnosť. V priestupkovom spise sa nenachádzalo vyznačenie právoplatnosti. I. S. M. preto nemohol vedieť, že predmetné rozhodnutie nadobudlo späťne právoplatnosť a nemal žiadny dôvod na to, aby nemohol riadiť osobné motorové vozidlá. Aj keby obžalovaný S. M. mal vedomosť o tom, že koná proti výroku rozhodnutia o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, takáto vedomosť sama osebe nestačí na záver o jeho úmysle zmať účel tohto trestu v zmysle § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., pričom v tomto konaní ani len nebolo preukázané, že by obžalovaný o takomto zákaze vedel. Ak sa má niekto správať určitým spôsobom, ktorý vyplýva zo zákona alebo z rozhodnutia štátneho orgánu, základným predpokladom na to, aby sa takto správal je, že musí o obsahu rozhodnutia nielen vedieť, ale takéto rozhodnutie musí byť aj právoplatné. Obžalovaný S. M. dňa 28. júna 2010 nemal vedomosť o tom, že by predmetné rozhodnutie už nadobudlo právoplatnosť, nakoľko v dobrej viere podal riadne a včas, po doručení tohto rozhodnutia (dňa 11. mája 2010) a to dňa 25. mája 2010 riadny opravný prostriedok- odvolanie a v súlade s vedomosťou o právnych účinkoch odvolania a to, že podané odvolanie má odkladný účinok, ktorý nemožno vylúčiť (§ 81 ods. 5 zákona o priestupkoch), vykonával dňa 28. júna 2010 činnosť, na ktorú sa v tom čase ešte nevzťahovalo žiadne právoplatné rozhodnutie o zákaze výkonu tejto činnosti. Ďalej uviedol, že právoplatnosť predmetného rozhodnutia, z ktorého mal vyplývať zákaz činnosti, bola vyznačená až dodatočne. V deň podania odvolania, resp. ani v deň podania riadneho opravného prostriedku nebola však právoplatnosť predmetného rozhodnutia vyznačená. Ďalej poukázal na listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, a to ad 1/ žiadosť OR PZ Prievidza zo dňa 7.4.2010, ktorým žiadal Obvodné oddelenie PZ v Partizánskom o doručenie predmetného rozhodnutia, nakoľko obžalovanému sa nepodarilo opakovane doručiť doporučenú zásielku, ad 2/ oznámenie Obvodného

oddelenia PZ v Partizánskom zo dňa 12.5.2010, z ktorého vyplýva, že „na základe žiadosti o doručenie rozhodnutia do vlastných rúk adresátovi S. M. ... Vám oznamujem, že rozhodnutie bolo doručené dňa 11.5.2010, pričom prevzatie rozhodnutia menovaný potvrdil vlastnoručným podpisom na návratke...“. Z uvedených listinných dôkazov podľa jeho názoru vyplýva, že predmetné rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť a bolo S. M. doručované, pričom k prevzatiu rozhodnutia došlo dňa 11. mája 2010 a v zákonnej lehote podal proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok vo forme odvolania. Ďalej poukázal aj na listinný dôkaz- Úradný záznam spísaný npor. K. U. (na č.l.31 priestupkového spisu), na ktoré poukazuje okresný súd, pričom z obsahu úradného záznamu má vyplývať, že obžalovaný bol dňa 28. júna 2010 upovedomený npor. K. U. o tom, že rozhodnutie nadobudlo už právoplatnosť. Obžalovaný sa k tomuto vyjadril, že obsah tohto úradného záznamu nezodpovedá skutočnosti, nakoľko obžalovaný nebol dňa 28. júna 2010 npor. U. upozornený na uvedenú skutočnosť, pričom ide o dôkaz, ktorý nemá žiadnu výpovednú hodnotu, nakoľko do takéhoto úradného záznamu môže subjekt uviesť prakticky čokoľvek a jeho správnosť a pravdivosť nie je možné žiadnym spôsobom overiť. Taktiež poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to sp.zn.4Sžp/1/2010 zo dňa 22.9.2010 a sp.zn.3Sžo/240/2010 zo dňa 7.12.2010. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že základným predpokladom náhradného doručenia podľa ustanovenia § 24 ods. 1 zákona č.71/1967Zb. je skutočnosť, že adresát sa v mieste doručenia zdržiaval. Tento predpoklad nie je daný ani pri dlhodobej neprítomnosti adresáta na tomto mieste ani pri krátkodobom (prechodnom) pobyte v čase doručenia mimo adresy doručenia, napr. z dôvodu dovolenky, ktoré však účastník konania musí preukázať. Obžalovaný poukázal v tejto súvislosti na predložené čestné prehlásenie, z ktorého vyplýva, že on sa na adrese F. č. XX nezdržiava už od začiatku roku 2010, ako aj čestné prehlásenie Y. M. o skutočnosti, že jej otec- obžalovaný býva od januára 2010 v obci V., na adrese V. XXX. Obžalovaný ďalej uviedol, že v prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech, a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok (uznesenie NS SR 15.11.2010, sp.zn.5To 20/2010). Obžalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, a d/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol rozsudkom vo veci a obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Trenčíne zo dňa 20. januára 2011 pod č.1Pv 799/10-9 a spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou zo dňa 4. júla 2012 pod č.Pv545/11-20 z dôvodu podľa § 285 písm. a/ alebo b/ Tr. por. oslobodil, respektíve alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ Tr. por. zrušil a v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor krajskej prokuratúry sa do konania verejného zasadnutia krajského súdu k odvolaniu obžalovaného písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť, pričom poukázal na výpoveď svedka K. U., z ktorej vyplýva, že obžalovaný mal vedomosť o právoplatnosti predmetného rozhodnutia o priestupku.

Obhajca obžalovaného S. M. na verejnom zasadnutí navrhol, aby odvolací súd rozhodol v súlade s petítom uvedenom v písomných dôvodoch odvolania obžalovaného.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 31. januára 2017, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 22. marca 2017, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného S. M. nie je dôvodné. Odvolací súd nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z odvolania obžalovaného vyplýva, že odvolanie obsahuje námietky voči postupu okresného súdu, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

K námietke obžalovaného S. M., že samosudkyňa okresného súdu opäť neumožnila obžalovanému urobiť niektoré z troch vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ Tr. por., podľa písm. a/ citovaného ustanovenia, že je nevinný, podľa písm. b/ citovaného ustanovenia, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe a podľa písm. c/ citovaného ustanovenia, že nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, krajský súd uvádza, že zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 28.12.2016 (viď.č.l.357 zadná strana) vyplýva, že obžalovaný po vyjadrení, že nesúhlasí v predmetnej trestnej veci s konaním o dohode o vine a treste sa následne vyjadril, že nechce využiť ani inštitút vyhlásenia podľa § 257 Tr. por. Krajský súd vzhľadom k tejto skutočnosti má za to, že okresný súd dodržal procesný postup upravený v ustanovení § 257 Tr. por.

Ohľadne námietky, že samosudkyňa v zmysle § 256 ods. 1 druhá veta Tr. por. po prednesení obžaloby neumožnila obhajcovi obžalovaného zaujať stanovisko, je potrebné uviesť, že v tomto smere samo osebe nejde o takú procesnú chybu, ktorá by mala charakter podstatnej chyby konania, ktorá by spôsobovala nesprávnosť alebo nezákonnosť výrokov napadnutého rozsudku. Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že obžaloba Okresnej prokuratúry Trenčín č.1Pv/799/10 zo dňa 20.1.2011 v predmetnej trestnej veci bola obžalovanému spolu s trestným rozkazom a výzvou doručená do vlastných rúk dňa 31.3.2011 (viď. doručka na č.l.85 spisu), pričom obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podal v zákonnej lehote voči trestnému rozkazu odpor s odôvodnením a už v ňom zaujal pomerne rozsiahle stanovisko k obžalobe (viď. č.l.86 až 122 spisu- odpor obžalovaného voči trestnému rozkazu s odôvodnením vrátane jeho príloh).

Pokiaľ okresný súd nevyhovел návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania výsluchom svedkýň vo vzťahu k podmienkam náhradného doručovania (zdržiavania sa obžalovaného na určitom mieste), k tejto procesnej námietke odvolací súd uvádza, že okresný súd dospel k správne právnemu názoru v tom, že úlohou súdu v trestnom konaní nie je preskúmať správnosť rozhodnutia, resp. rozhodovacieho procesu správneho orgánu. Vyznačenie právoplatnosti takéhoto rozhodnutia je pritom súčasťou takéhoto „správneho“ konania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd po doplnení dokazovania v súlade s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn.3To/6/2015 zo dňa 20. januára 2016 svoje skutkové zistenia správne oprel o výpoveď obžalovaného S. M., výpovede svedkov A. T., K. U., V. I., M. V., ako aj o relevantné listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o uznaní obžalovaného S. M. za vinného z pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnení celého dokazovania, a to spôsobom, ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu sú založené na zásadách logického konania a uvažovania, sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožnil.

Obžalovaný S. M. svoju vinu poprel, pričom poukázal najmä na skutočnosť, že predmetné rozhodnutie o priestupku ODI Partizánske sp.zn.ORM-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010 nenadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2010, nakoľko proti nemu včas podal odvolanie a taktiež poprel, že by sa dňa 8.6.2010 dopustil v M. na ul. N. spáchania priestupku, a to parkovaním na mieste s vyhradeným státím.

Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že súd rozhodujúci v trestnom konaní o prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia síce musí skúmať, či je „marené“ rozhodnutie právoplatné a vykonateľné. Ide však o skúmanie objektu predmetného trestného činu ako jedného zo štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Ak však príslušný správny orgán takúto právoplatnosť a vykonateľnosť svojho rozhodnutia už stanovil, nie je súd rozhodujúci v trestnom konaní oprávnený takýto postup iného orgánu verejnej moci preskúmať, resp. zmeniť, a to ani postupom podľa § 7 ods. 1 Tr. por. o predbežnej otázke. Zastávame právny názor, že v opačnom prípade by bolo prípustné, aby osoba právoplatne postihnutá určitým zákazom v správnom konaní dosiahla „súdny prieskum“ zákonnosti tejto právoplatnosti v trestnom konaní tým, že by „vykonávala“ to, čo jej bolo zakázané.

V súvislosti s námietkou obžalovaného ohľadne náhradného doručovania predmetného rozhodnutia ODI Partizánske č. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010, krajský súd pre úplnosť dodáva, že v trestnom spise sa nachádzajú dve rozhodnutia správnych súdov, a to rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn.13S/110/2011 zo dňa 14.3.2012 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.1Sžd/14/2012 zo dňa 19.3.2013, z obsahu ktorých taktiež vyplýva, že predmetné rozhodnutie ODI Partizánske, č. ORP-369/DI/PPE-2009 zo dňa 8.2.2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2010. Z oboch týchto rozhodnutí vyplýva, že správnym súdom z podkladov pripojených v priestupkovom spise bolo zrejmé, že obžalovaný S. M. v dobe kedy sa mal obvykle zdržiavať na adrese V. č. XXX, preberal poštové zásielky aj na adrese trvalého pobytu F. č. XX. Išlo o iné písomnosti správneho orgánu prvého stupňa, ako aj rozhodnutie zo dňa 28. júna 2010, č.: ORP-369/DI-PPE-2009 o zastavení mimoodvolacieho konania. Naviac predsa Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozsudku vo veci sp.zn.1Sžd/14/2012 zo dňa 19.3.2013 jednoznačne dospel k záveru, že námietku S. M., týkajúce sa preberania poštových zásielok v mieste trvalého pobytu F. č. XX, ako aj námietku o tom, že doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu o priestupku zo dňa 8.2.2010, považoval za nedôvodnú. Poukázal i na to, že uvedené námietky obžalovaný S. M. neúspešne uplatnil aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn.13S/11/2011 vo veci namietanej nečinnosti orgánu verejnej správy. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že za danej situácie bolo potrebné vychádzať zo skutočnosti, že rozhodnutie o priestupku č. ORP-369/DI/PPE-2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2010, pričom týmto dňom začala obžalovanému plynúť 6 mesačná doba zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, po uplynutí ktorej bol povinný podrobiť sa preskúšaniu odbornej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý považoval rozhodnutia správnych orgánov, (ktoré v zmysle § 92 ods. 2 písm. c/ zákona č.8/2009Z.z. o cestnej premávke odobrali žalobcovi vodičské oprávnenie pre nesplnenie povinnosti podľa § 91 ods. 5 zákona č.8/2009Z.z. o cestnej premávke) za rozhodnutia vydané v súlade so zákonom.

Krajský súd sa zároveň stotožnil so záverom okresného súdu, že obžalovaný S. M. vedel o tom, že predmetné rozhodnutie o priestupku nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2010, pričom z výpovede svedka K. U. vyplynulo, že túto skutočnosť osobne oznámil obžalovanému dňa 28.6.2010, kedy sa obžalovaný dostavil na ODI Partizánske a o oznámení svedok spísal úradný záznam, ktorý tvorí súčasť priestupkov spisu (založený na č.l.31 priestupkového spisu). Obranu obžalovaného, ktorý popiera, že by mu svedok túto skutočnosť dňa 28.6.2010 oznámil považuje aj krajský súd za účelovú, najmä za situácie, že v priestupkovom spise je o tejto skutočnosti spísaný úradný záznam.

Pokiaľ obžalovaný namieta hodnovernosť úradných záznamov príslušníka PZ, krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že z ustálenej súdnej praxe síce vyplýva, že úradné záznamy orgánov činných v trestnom konaní, vrátane príslušníkov PZ SR nemôžu bez ďalšieho slúžiť ako dôkaz pri dokazovaní určitej skutkovej, resp. právnej skutočnosti. Toto neplatí však bezvýnimčne a takýto „úradný záznam“ môže byť vzatý do úvahy, ak aj z iných dôkazov, resp. dokazovaných skutočností vyplýva „objektívita“ obsahu takýchto záznamov. Na č.l.31 priestupkového spisu ODI Partizánske č.p. ORP-369/DI-PPE-2009 sa nachádza úradný záznam vyhotovený dňa 28.6.2010 a vlastnoručne podpísaný svedkom K. U., z ktorého vyplýva, že obžalovaný bol upovedomený svedkom K. U. (obžalovaný sa dostavil na ODI Partizánske dňa 28.6.2010 o 13.00 hod.), že predmetné rozhodnutie o jeho priestupku zo dňa 8.2.2010 nadobudlo právoplatnosť a obžalovaný bol upovedomený o skutočnosti, že nakoľko rozhodnutie o priestupku je právoplatné a bol mu uložený zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá, tak v prípade vedenia vozidla sa toho času dopúšťa trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Obsah tohto úradného záznamu v spojení s výpoveďou svedka K. U. vykonanou na hlavnom pojednávaní okresného súdu pod prisahou svedka vypovedať pravdu, nič nezamlčať s poučením o trestných následkoch krivej výpovede (vedomosť obžalovaného o predmetnej právoplatnosti) dotvára obraz o jeho „objektívnosti“.

Rovnako správny je záver okresného súdu, že výpoveďami svedkov V. I. a M. V. bolo v konaní jednoznačne preukázané, že obžalovaný dňa 28.6.2010 o 15.15 hod. v M., na ul. N. spáchal priestupok, keď parkoval na mieste s vyhradeným státím, pričom obaja svedkovia vo svojich výsluchoch na hlavnom pojednávaní okresného súdu stotožnili osobu vodiča vozidla, ktorý spáchal nimi zaevidovaný priestupok a obaja vypovedali, že videli obžalovaného na vozidle z miesta priestupku odísť, pričom vozidlo viedol obžalovaný S. M..

I. námietky obžalovaného týkajúcej sa právnej kvalifikácie, senát odvolacieho súdu ďalej uvádza, že v ustanovení § 348 ods. 1 Tr. zák. na začiatku sú uvedené alternatívne dve formy následkov predmetného trestného činu, pričom objektom je riadny a nerušený výkon rozhodnutia tam uvedených orgánov. V predmetnom prípade nebolo potrebné dokazovať, či v dôsledku konania obžalovaného predmetné rozhodnutie nie je vykonateľné vôbec, vykonať ho nie je možné, alebo vykonateľné len s veľkými obtiažami, resp. za podstatne sťažených podmienok. V prejednávanom prípade nešlo o takéto podstatné sťažovanie, ale o marenie výkonu úradného rozhodnutia orgánu verejnej moci úmyselným konaním obžalovaného tým, že vykonával činnosť, ktorá mu bola predtým uloženou sankciou zakázaná. Obžalovaný teda naplnil znaky predmetného trestného činu tou najzávažnejšou formou. Výkon zakázanej činnosti, pokiaľ nejde o konanie v krajnej núdzi alebo v nutnej obrane, je potrebné bez ďalšieho vždy považovať za marenie výkonu rozhodnutia príslušného orgánu. Obžalovanému teda ani nebolo potrebné osobitne dokazovať úmysel zmařit účel uloženej správnej sankcie, pretože úmyselný výkon zakázanej činnosti v sebe nepochybne zahrňuje aj úmysel zmařit účel sankcie.

Obžalovaný S. M. konal ako plne trestnoprávne zodpovedný subjekt, z hľadiska subjektívnej stránky konal vo forme priameho úmyslu, keďže vedel, že mu bol právoplatným rozhodnutím o priestupku ODI Partizánske sp.zn. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010, ktorým mu bol uložený dňa 8.2.2010 zákaz činnosti viesť motorové vozidlá, no napriek tomu dňa 28.6.2010 viedol osobné motorové vozidlo. Svojím konaním tak porušil zákonom chránený objekt, ktorým je riadny a nerušený výkon rozhodnutia orgánu verejnej moci a naplnil aj objektívnu stránku trestného činu, nakoľko maril výkon rozhodnutia o priestupku ODI Partizánske č. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2010.

Krajský súd zároveň dospel k záveru, že okresný súd sa dôsledne vysporiadal so skutočnosťou, na ktorú poukázal Krajský súd v Trenčíne v uznesení sp.zn. 3To/6/2015 zo dňa 20. januára 2016, či vzhľadom k trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp.zn. 1T/56/2012 k predmetnému skutku v tomto trestnom konaní sa nejedná o pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., keďže skutky boli spáchané dňa 28.6.2010 (v predmetnej trestnej veci) a dňa 3.7.2010 (v trestnej veci Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp.zn. 1T/56/2012), pričom trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobuje ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Krajský súd v Trenčíne v uznesení sp.zn. 3To/6/2015 zo dňa 20. januára 2016 poukázal na to, že zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 23To/85/2015 zistil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/85/2015 zo dňa 4. januára 2016 bolo rozhodnuté podľa § 319 Tr. por. tak, že odvolanie obžalovaného bolo zamietnuté. Krajský súd pritom zistil, že skutok, ktorý je predmetom tohto trestného konania mal obžalovaný spáchať dňa 28.6.2010 a skutok, ktorý bol predmetom trestného konania vedeného na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp.zn. 1T/56/2012 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn. 23To/85/2015 spáchal dňa 3.7.2010. Z fotokópie uznesenia Okresného riaditeľstva PZ Bánovce nad Bebravou ČVS: ORP-22/DI-BN-11Vm pritom vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia obžalovanému S. M. za skutok zo dňa 3.7.2010 bolo vydané dňa 27.3.2012 (oznámené v ten istý deň alebo neskôr), teda až po skutku, ktorý je predmetom tohto trestného konania. Ďalej krajský súd vo svojom zrušovacom uznesení poukázal na zákonnú dikciu ustanovenia § 122 ods. 10, ods. 13 Tr. zák. a zdôraznil, že pre pokračovacie, trvacie a hromadné trestné činy, charakterizované mnohosťou čiastkových útokov, resp. udržiavaním protiprávneho stavu, platia predovšetkým nasledovné zásady:

- viacčinný súbeh jednotlivých útokov (aktov), z ktorých sa čin skladá, je vylúčený, lebo ide o jeden (jediný) trestný čin a jeden skutok,
- medzníkom, ktorý oddeľuje jeden takýto trestný čin od ďalšieho (pokiaľ trestná činnosť neskončila skôr), je oznámenie vznesenia obvinenia, s výnimkou trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák., kde takýmto medzníkom je až vyhlásenie rozsudku súdu prvého stupňa, resp. odobratie sa súdu druhého stupňa na záverečnú poradu (§ 122 ods. 13 Tr. zák.).

Okresný súd správne dospel k záveru, že obžalovaný S. M. sa predmetného žalovaného skutku dopustil ako čiastkového útoku, ktorý spolu s predchádzajúcim skutkom (za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp.zn. 1T/56/2012 zo dňa 5.3.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/85/2015 zo dňa 4.1.2016) tvorí súčasť pokračovacieho trestného

činu. Z toho dôvodu boli splnené zákonné podmienky na uloženie spoločného trestu obžalovanému S. M. v zmysle § 41 ods. 3 Tr. por.

Podľa § 41 ods. 3 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom. Súd prípadne rozhodne tiež o nadväzujúcich výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine. Ak je ukladaný trest za viac trestných činov, ustanovenia odsekov 1 a 2, § 42 a § 43 sa použijú primerane.

Podľa § 41 ods. 4 Tr. zák., ustanovenie odseku 3 sa nepoužije, ak predchádzajúci rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Spoločný trest odňatia slobody uložený obžalovanému S. M. v dolnej polovici trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 348 ods. 1 Tr. zák. (s nulovou dolnou hranicou trestu odňatia slobody a hornou hranicou vo výmere 2 roky) považuje aj krajský súd za zákonný a správny. Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému síce opomenul priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., že pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti viedol riadny život za súčasného nezistenia ani jednej priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 Tr. zák., pričom nedostatok tohto zistenia podľa záverov odvolacieho súdu nemá absolútne žiaden vplyv na druh a výmeru trestu, keďže v danom prípade by pri správnom zistení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bola upravená horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov (znížená o 1/3); teda okresný súd by ukladal trest v rozmedzí upravenej trestnej sadzby od 0 do 16 mesiacov (aj v tomto prípade by bol trest uložený v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby). Krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že na obžalovaného nie je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody a správne v súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu výkon uloženého trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Súčasne správne podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. okresný súd zrušil výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp.zn.1T/56/2012 zo dňa 5.3.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.23To/85/2015 zo dňa 4.1.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Spoločný trest uložený obžalovanému S. M. okresným súdom zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukládanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Rovnako tak vecne správny je výrok napadnutého rozsudku o treste zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu vo výmere 3 roky, ktorý okresný súd uložil v súlade s ustanovením § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného za opodstatnené, nezistil dôvody na zrušenie, prípadne zmenu napadnutého rozsudku na podklade jeho odvolania, a preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.